

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS

HOOFDREDACTEUR: B. SUURENBROEK. GRIFFIER: W. VAN LITTERVELT.

REDACT.: G. H. W. MEEDER, R. RADEMAKER, H. SALM, H. C. G. LANGEMEYER, B. W. VAN DER VLUIGT.
VERSCHIJNT APERIODIEK, BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER—
SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 6.— PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.25

ADVERTENTIE: PER VAK f 8.— (1/24 PAGINA).

UITGAVE EN ADMINISTRATIE: DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ — OÛDE DELFT 101
18^e JAARGANG 21 MEI 1946 10 BLZ. No. 21

Lentenummer

REDACTIONEEL

Mei 1946.

Ongetwijfeld zullen de vele periodieken, die u deze dagen op de Societeit of in uw bus vond, in hun hoofdartikelen vermeld hebben hoezeer Nederland achteruit is gegaan sinds 1940, hoe weinig er bereikt is en hoe corrupt de ambtenaren zijn. U zult het alles gelooven of niet en eventueel uw hoofd schudden onder gemompel van: die stoute ambtenaren toch of wat een slechte regeering; zeer zeker zal het een pessimistische klank zijn.

Hoe gemakkelijk zou het ons vallen u ook ten aanzien van de Delftsche studenten maatschappij dergelijke klanken te laten hooren en een overzicht te geven van de misstappen en fouten begaan sinds de bevrijding van ons land.

Hoewel de redactie zich aansluit bij het algemeene streven een overzicht te geven van één jaar bevrijding, toch zal ze zich niet bij het burgerlijk pessimisme aansluiten. Wij zijn niet optimistisch, omdat gebleken is, dat er onder de Delftsche studenten meer goede wil en zin voor opbouw te constateeren valt dan in de burger maatschappij, maar eenvoudig omdat wij alle zaken van een anderen kant bezien en ons afvragen wat er voor goeds volbracht is en hoe we dat kunnen bestendigen en uitbreiden en wat noodzakelijk is om de fouten, die altijd gemaakt worden, gezamenlijk te verhelpen en hun gevolgen uit den weg ruimen.

Wij zijn optimistisch omdat er tenminste nog enkele hoogleraren aan de Technische Hoogeschool doceeren, die waarlijk het goede met het hooger onderwijs voor hebben en een blik, breed genoeg om niet in hun „heilige huisjes" alleen rond te zien.

Omdat de wil tot samenwerking althans bij twee studentenverenigingen overduidelijk gebleken is.

Omdat de zuivering onder studenten, ten spijt van kinderachtig, ondeskundig en waardeloos geschrijf in vrijwel alle bladen van Nederland, een gunstig verloop heeft. De zuivering der hoogleraren is helaas een punt waar zelfs in deze optimistische klanken een pessimistisch woord op zijn plaats zou zijn. Hier is geen enkel lichtpunt.

Omdat alle studenten beseffen dat er hard gewerkt moet worden en toch vele enthousiasten tijd weten te vinden om zich te verdiepen en vermaken in andere onderwerpen dan de studie en velen hun kostbaren tijd ter beschikking stellen om de mogelijkheid hiertoe te scheppen.

Om te verwijzen dat ons optimisme niet gefundeerd is op feiten uit het afgelopen jaar doch dat er in het Corps nog steeds leden zijn, buiten de Redactie, wien dit Corps zoo na aan het hart ligt, plaatsen we een artikel waarin zeer in het kort mogelijkheden voor de toekomst worden aangegeven. De Redactie neemt de volle verantwoording voor de inhoud op zich.

Nobody knows the troubles I see

Over enkele weken zal het D.S.C. over zijn toekomstige status moeten beslissen. Immers het proefjaar is binnenkort afgelopen en vóór de groote vakantie zal besloten moeten worden, hoe en voor wie de groentijd in September zal plaats vinden. Het is daarom misschien goed, eerst een critische blik op het afgelopen jaar te werpen.

Allereerst zien wij dan, dat het ledental te plotseling gegroeid is. Duidelijk word dit op de Societeit gemerkt, waar de leden elkaar niet allen kennen en waar een duidelijke scheiding merkbaar is tusschen oudere Corpsleden, kennismakers en het eerste jaar.

Een scheiding tusschen de eerste en de laatste groep is begrijpelijk en zelfs noodzakelijk, echter niet tusschen de eerste groep en de kennismakers. Het zou onjuist zijn, de oogen voor dezen toestand te sluiten; immers, de werkelijkheid is, dat een groot gedeelte vooral van de oudere kennismakers, zich in het D.S.C. niet thuis voelt en ook nimmer thuis zal voelen. Of de oorzaak bij den kennismaker zelf of bij de oudere leden van het D.S.C. ligt, doet aan het feit niets af. Men kan hieruit concludeeren, dat het toelaten van een groot aantal leden zonder groentijd niet een groote versterking voor het D.S.C. heeft beteekend.

Toch is het juist geweest, dat dit getracht is en het pleit voor de innerlijke kracht en wil tot samenwerking en verbreding die in het D.S.C. aanwezig was en nog steeds is.

Ten opzichte van de in de Corpsvergadering van 19 October 1945 toegekende dispensaties aan leden van S.S.R. en S.V. ligt het probleem anders. Door het aantal leden van deze verenigingen, die hiervan gebruik maakten, is duidelijk gebleken, dat de werkelijke wil tot samenwerking tusschen S.S.R. en D.S.C., dus niet alleen samenwerking in woorden en in gemeenschappelijke acties in den Delftschen Studentenraad, bij S.S.R. niet bestond en nog steeds niet bestaat.

BHHA lr

Anders is de toestand bij S.V. Ongeveer 144 leden van S.V. werden lid van het D.S.C. De meesten hiervan voelen zich in onze ondervereenigingen volkomen thuis en zijn daar ook geheel geaccepteerd en opgenomen.

Wanneer men dus uit deze feiten conclusies tracht te trekken en er verder van overtuigd is dat de aanhangers in het D.S.C. voor een algemeene studentenvereeniging (plan één) vrijwel geheel verdwenen zijn, dan staat dus ten eerste vast, dat het D.S.C. niet opnieuw het zoo kenmerkende instituut voor een Corps, n.l. den groentijd, zal moeten laten vallen.

Slechts ná een groentijd zullen, enkele individueele uitzonderingen daargelaten, in September nieuwe leden tot het D.S.C. kunnen toetreden.

Er blijven echter nog twee moeilijkheden te overwinnen.

Hoe moet de heerschende en reële wil tot samenwerking tusschen D.S.C. en S.V., indien aan een groentijd wordt vastgehouden, verwezenlijkt worden?

Het tweede en veel moeilijker probleem is, hoe te handelen met die leden, die zich in het D.S.C. niet thuis voelen en die hierin niet gevonden hebben wat zij hadden verwacht.

Moeten deze lieden weer naar het nihilisme terug, of ligt er een taak voor het D.S.C. om zorg te dragen dat er een nieuwe vereeniging (of een reeds voor den oorlog bestaande in nieuwen vorm) ontstaat, waar deze studenten en nog anderen zich wel in thuis zullen gaan voelen.

Het probleem is algemeen te stellen n.l. in het D.S.C., als belangrijkste studentenvereeniging in Delft, moet het besef levendig worden, dat het ook een taak naar buiten heeft. En

De Commissie tot Redactie van het Officieel Orgaan van het D.S.C. „de Spiegel” heeft met vreugde kennis genomen van het voornemen van haar Eerelid

DEN HEER E. P. WELLENSTEIN

om met

MEJUFROUW I. VAN DER STRAATEN

in het huwelijk te treden en biedt haar warme gelukwenschen aan, ook namens

één van de voornaamste taken zal moeten bestaan in het oplossen van het nihilistenprobleem.

Het zou voor de kracht van ons Corps pleiten, indien het tot de oplossing hiervan zou bijdragen.

Over de hier aangestipte vraagstukken zal ieder lid van het D.S.C. zich moeten beraden, om, na een gefundeerde en doordachte meening hierover gevormd te hebben, in de over enkele weken te houden Corpsvergadering mede over de toekomst van het D.S.C. te kunnen beslissen.

Soupers et Soupairs.

Het was een heldere sterrennacht, waarop ik haar opzocht met een rhodesia in het knoopsgat. Ach, ach, wat hield ik toch van mijn klein Dejeunertje. Haar tante, oude Klara, die helaas met een lichte angst op bed ligt, verzekerde mij onlangs nog, dat een advocaat geen betere kan treffen. (Maar prevelt men niet, dat ze een tik van Boots te pakken heeft?). Terzake: ik wandel dus naar Dejeunertje. Of ik nog vermouth? Nee, het is hier om den hoek. Mijn eenige hoop is, dat ze mijn grogstem vanavond zal excuseeren.

*

Ik belde aan, met kloppend hart wachtend. Dejeunertje deed zelf open, croquet gekleed met een citroengeel shawltje. Jubelend mocht ik haar omhelzen. Mijn bediendes bleven in de gang wachten.

*

Ze noodde mij op een zalmkleurige divan, waar ik schelvischachtig naar haar bleef kijken. „Nu”, zei ze bot, „moet ik om een complimentje visschen?” Ja, ja ze is aalglad, mijn Dejeunertje.

*

Ik koos eieren voor mijn geld en deed mijn aubergines uit. „Kom, kom er in”, zei ze van uit de salon en ik zag net mijn twee bediendes de keuken in artisjokke. Dejeunertje is niet iemand voor ingeworteld fatsoen, God lof! Hoewel ze een rare snijboon is en het geen peuleschilletje is met haar om te gaan. Het is zaak dat ik haar gade sla.

*

„Alle petatte”, riep ik, toen ik zag hoe gezellig ze het gemaakt had, met tomaatroode lampekappes. Ik zette mij op een stoel, zooals een klont boter op een heete aardappel.

*

Ik klopte op mijn rijstbuikje en voelde eens met mijn worstvingertjes aan mijn speknek. Kippig keek ik naar haar. Wat

of ze toch in mij zag? Misschien wilde ze met mij de gebraden haan uithangen. Ze leek me eerst een echte rollade, maar nu raakte ze meer en meer los. Het ging haar, geloof ik, een beetje te veel naar den vleeze.

*

„Jammer toch van die wijnvlek bij haar neus”, dacht ik.

*

„Eigenlijk vind ik je een beetje een ouwe taart”, sprak ik schertsend, maar daar deed ik geen goed mee. Op een ijskoule toon antwoordde ze: „C'est bon-bon”, en keek naar mij verwijtend met haar chocolabruine krentoogjes, die ik anders zoo amandelvormig vond en zoo passend bij haar pruime-mondje.

*

Haar appelwangetjes kleurden kersrood en ik schrok van haar teint, die ik eens perzikkleurig noemde. Eigenlijk was ze toch wel erg banaan.

*

Hoe kwam het toch, dat ik alles vanavond zoo slecht waardeerde? Was ik zoo'n melkmuil geweest? Waarom zag ik nu voort 't eerst de koffievlek op haar hals en de crème dik op haar gezicht?

*

Ze bedacht zich kennelijk en veranderde van taktiek. „Benedictin”, fluisterde ze suikerzoet en trachtte mij te vleien. Maar zoo d.o.m. was ik niet, dit poesje boeide me niet meer.

*

„Karel!” riep ik mijn bediende. „F.” antwoordde hij. „Willem!” riep ik den ander. „H.” klonk het antwoord. „Rit!” schalde mijn stem door de hall. „Meester!” klonk het van beiden terug. Bijna was ik toch de sigaar geweest!

H. S.—L. I.

In heg en steg protesteert men tegen ondemocratische en neofascistische praktijken van diverse pluimage. De redactie, als altijd in nauw contact levend met de leden van het D.S.C., heeft waargenomen hoe de genoemde heg en steg zich helaas ook over de Societeit beginnen uit te breiden. Teneinde zich te vergewissen van den waren omvang van dit overwoekeringsproces heeft de redactie een gallup-opinieonderzoek ingesteld, welks resultaten hierna volgen en vanzelfsprekend ter beschikking staan van de hoogste autoriteiten in het D.S.C. Wellicht kan aldus nog de dreigende vertrouwenscrises en gezagscatastrophe worden voorkomen.

De cardinale vraag nu was: Waar denkt U over?

Eerste antwoord:

DE SPIEGEL.

Willen de heeren, die „Spiegel” geantwoord hebben even met me meegaan? Zoo, laten we in deze zaal gaan zitten. Hier kunt u gerust uw meening zeggen; niemand die u beluistert of lastig valt.

I. Van welk jaar bent u?

a) 1e jaar	31	(7)
b) 2e jaar	7	(44)
c) 3e jaar	44	(6)
d) 4e jaar	6	(10)
e) 5e jaar	10	(2)
f) O.H.	2	(31)

[Getallen in procenten; tusschen haken het resultaat van Mei 1945.]

II. Uit welk milieu komt u?

a) net burgermilieu	17
b) milieu van geregelde Spiegellezers	24
c) leidende kringen	16
d) Prot. Herv. Reg. milieu	3
e) gymnasiaal milieu	54
f) zelfstandig	58

III. Welke illustraties prefereert u?

a) rastercliché's	0,6	[0,4]
b) lijncliché's	0,3	[0,2]
c) autotype	0,02	[0,0173]
d) 6 x 9	6,9	[0,8]
e) linoleumsnede	6,7	[6,7]
f) pin-up girls	85,48	[91,727]

(Tusschen vierkante haken de getallen na het passeeren van Fietje van den veeboer.)

IV. Wie van u dacht, dat we het Cultureel Weekblad voor het Gezin bedoelden?

a) ja	16
b) neen	66
c) geen meening	18

De eerste 16 % moeten de zaal verlaten.

V. Wie uwer leest deze Spiegel niet en om welke reden?

a) wel	34
b) niet	46
1) in schooltas vergeten	10
2) geen tijd	17
3) geen belangstelling	10
4) geen meening	9
c) geen meening	4

in % van het
oorspr. aantal

Groep b) moet de zaal verlaten.

VI. Wie van u vindt de Spiegel nuttig en waarom?

a) wel	24
1) lectuur	9
2) boterhampapier	5
3) aanmaakpapier	4
4) papier	6
b) niet	8
c) geen meening	6

Slechts groep Sp. VI a) 1) kan in de zaal aanwezig blijven.

VII. Wie van u wenscht een nieuwe richting en welke?

a) reactionnair	7
b) nieuwe richting	2
1) cultureele richting	$\frac{1}{2}$
2) politieke richting	$\frac{1}{2}$
3) voorwaarts	$\frac{1}{2}$
4) even naar achteren	$\frac{1}{2}$

Zij, die even naar achteren willen, kunnen gaan, maar moeten, daar we de Spiegel nog noodig hebben, het Orakel maar gebruiken.

VIII. Welke rubriek leest u in de Spiegel het liefst?

a) Prikkellectuur	4
b) Feuilleton	2
c) Redactioneel	1
d) Mededeelingen	1
e) Advertenties	$\frac{1}{2}$

in % van het
oorspr. aantal

IX. Wil die meneer, die het redactioneel leest, even meegaan? Wie bent u eigenlijk?

de H.R.	0,5
de Griffier	0,2
de oudste redacteur	0,1
de jongste redacteur	0,1
de zetter	0,1

Tweede antwoord:

NIETS.

U hebt allen niets geantwoord? vroeg Galop.

Wel iets, maar dat was inderdaad niets, bracht 0,8 % in het midden.

Uitstekend, wilt u mij even volgen en mij hierna vertellen hoe u in dezen toestand van gedachteloosheid terecht kwam?

42,4 % per ongeluk,
26,3 % uit filosofische overwegingen,
16,6 % geen oordeel, denkt nog steeds aan niets.
14,6 % loopt kwaad weg.

Galop stuurt de filosofen achter hen aan en werpt zich geestdriftig op een verdere schifting.

Mijne heeren van het ongeluk, waartoe voert dit denken aan niets u?

Antwoorden:

A. Energieke oplevingen	81,1 %
B. Slaap	8,4 %
C. Schrijven voor de Spiegel	0 %
D. Geen oordeel	9,3 %

Galops oogen fonkelden en A—C worden de zaal uitgestuurd. Mijne Heeren, ik ben enthousiast over het verloop van dit onderzoek, zulk een rijke buit, zulk een schoone vrucht had ik niet durven verlangen. U bent het toch met mij eens?

Ja, zegt 60 %.

Neen, zegt 30 %.

? vraagt 10 %.

60 en 30 % af.

Mijnheer 10 %, zegt Galop en zijn stem, klinkt plechtig en sonoor, mijnheer 10 %, u weet niet wie u bent, u beseft niet welk een kostelijk kleinood ons onderzoek heeft opgevischt uit de groote zee van levende wezens, die hier zoeven nog in de zaal vertoefden. U bent het oeroude prototype van den primitieven natuurmensch, het fundament van ons Galop-onderzoek, de spil van het wereldgebeuren! Uw geest is de bodem van de geesten der menschheid, uw opmerkingen zijn als een vademecum voor ons, Galop-onderzoekers. U bent iemand, die zich niet laat meeslepen door draaikolken en golven, maar die rustig den grooten stroom der tijden volgt. U bent de oorspronkelijke mensch van Dostojewsky en Rousseau. Antwoord mij uit de diepte van uw stillen en onbegrensden geest. Wat denkt u daarvan?

„Niets”, zei 10 %.

Daar had ik niet aan gedacht. U neemt me niet kwalijk, dat ik u heb opgehouden, ik heb me een beetje vergallopeerd.

Weg draaft Galop.

Derde antwoord:

HET MEISJE.

Het meisje is een van de typische degeneratie verschijnselen van onze eeuw en de Westersche samenleving. Dit mag een beetje wreed klinken en ook dreigt deze zin in conflict te

komen met den bond zonder cliché's, maar zij staat er en zij blijft er staan, ofschoon zij nog waar is ook. Ja, het is afschuwelijk en zelfs vervelend, maar zij is waar en vormt een aanklacht tegen de maatschappij en ons geliefd en bemind Corps.

Want hoe staan de zaken en liggen de verhoudingen? Langzamerhand mag als bekend worden verondersteld de enquête, ingesteld door de synthesegroep uit de redactie. Zeer discreet heeft deze zich namelijk gewend tot vertegenwoordigers van de meest belangrijke der vele lagen en standen van o.g.e.b.C. en hun het meisje voorgelegd, het meisje in haar meest algemeene en abstracte vorm. (Hen die hier nog onwetend tegenover staan, verwijzen wij naar de voorprogramma's van de Delftsche Studenten Filmkring). De resultaten en antwoorden waren ontstellend; hier volgt een tabel:

	meisje op lagere school		meisje op	
			H. B. S.	Gymn. of Lyceum
eerste-jaars	stad	91	99	64
	platteland	65	86	56
tweede-jaars	stad	73	77	36
	platteland	52	81	11
derde- en oudere-jaars	stad	31	51	16
	platteland	15	46	10

De getallen geven de percentages aan. Nadere gegevens over de universitaire periode der betrokkenen zullen binnenkort, na goedkeuring van de hoogste D.V.S.V.-instanties, worden gepubliceerd.

Wat leert nu echter deze 2-dimensionale frequentieverdeling? Dat er vier factoren zijn, welke een groote rol spelen bij het zoo urgente jonge meisjes-probleem: het platteland, de aanwezigheid van een dienstmeisje in het ouderlijk huis, de oorlog en de klassieke opleiding. Als wij den oorlog even uitschakelen, dan blijken na nauwkeurige en toegewijde studie als diepste oorzaken te kunnen worden aangewezen: de buitenlucht en het Latijn.

Daarom ook steimt het tot blijdschap dat in de plannen, welke na de bevrijding ter tafel zijn gekomen, aan de reorganisatie van de jeugdbeweging en het onderwijs een dermate belangrijke plaats werd ingeruimd. Want werkelijk, er staan groote dingen op het spel en er moet verandering komen, radicaal en snel.

De zuigkracht van onze eenslachtige jeugdorganisaties, een van Neerlands dierbaarste erfgoederen, dient versterkt, de leeftijdsgrens bij filmvoorstellingen opgevoerd, het gemengd zwemmen verboden te worden.

Alleen dan kan men er eenigszins gerust op zijn dat de nieuw aankomende studenten voortaan frisch, frank, vrij en stoer tegenover het ontwakende meisje staan en waardevolle bestanddeelen van o.g.e.b.C. worden zullen. Alleen dan zijn de vraagstukken van nihilisme en feminisme te overwinnen. Alleen dan zal onze spes patriae, de jonge representatie van het denkend deel des volks, leeren op den juisten tijd en plaats het probleem van het meisje aan te vatten overeenkomstig de beste tradities van personalistische vrijheid.

Vierde antwoord:

DE LAGATREIN.

En na de derde las de op één na Jongste Redacteur voor: Bij mijn gallupje over datgene wat den student bezig houdt i.d. vernielingen van den Lagatrein, trof ik vele verschillende meeningen. Het percentage, dat ja antwoordde op de vraag: „Vond u het érg, ondanks dat de schade een fractie was van wat in de dagbladen werd vermeld?“, houd ik geheim, evenzeer als het percentage dat op dezelfde vraag ontkennend reageerde. Neutraal of geen meening was de overige 98%; 2... had bezwaar tegen het stellen van de vraag. Verder trof ons de ironie van één antwoord:

Ach slechts weinigen is het gegeven de essentie van het ware feestgedruisch te bevatten en te zwelgen in het kommerlooze oogenblik; laat de grijze massa in haar kleurlooze lot berusten, aandachtig toeschouwen en niet trachten de enkeling te overstemmen met haar stomme schorre lawaai en onhandig gescharrel.

Geboeid door zooveel sarcasme stelden we de vraag:

„Mijnheer procent, is het mogelijk dat u wel eens getwijfeld hebt aan de gunstige uitzondering die de studenten vormen in deze wereld van algemeene neergang van innerlijke en uiterlijke beschaving, van verantwoordelijkheidsbesef en gemeenschapszin, van waardigheid, van zelftucht, van schaamtegevoel?“

Hij keek ons peinzend aan. Toen zei hij voor de helft: „ja“, voor de helft „nee“ en bleef gedeeltelijk onzijdig. Waardoor we tot onze volgende vraag werden gedreven:

Wat denkt u van de rol, die het Varsitynummer van de Spiegel hierin speelde?“

Hij antwoordde met:

- a. niets 15 0/1000
- b. leuk 40 0/1000
- c. remmend 5 0/1000
- e. vond het gedicht zoo geweldig goed en was zop benieuwd naar wie die N.N. is 30 0/1000

Daar we evenwel te ver afdwaalden van het onderwerp, zijn we toen gaan knobbelen.

Vijfde antwoord:

1547.

Is het niet afschuwelijk, lezer, dat de grofheid en ongemaardheid hand over hand toeneemt? — U zult dit ongetwijfeld beamen. Ik ook.

Maar ondanks dat wil ik U bekennen onlangs zelf de regels van wellevendheid te hebben overschreden.

Wat ik gedaan heb? — Ik heb een telefoongesprek afgeluisterd. Hoe ik daar dan toe gekomen ben? — Wel, ik liep juist door de gang, waar de telefoon hangt, toen een mij overigens onbekend persoon de telefoon van de haak nam en een overbekend nummer aanvroeg. Toen ben ik stiekum blijven staan, gewoon uit nieuwsgierigheid.

Hoewel ik heel goed weet, dat luistervinkjes niet deugen en mij dus dubbel moest schamen over mijn grove impertinentie, zal ik nog verder gaan. Ik ga U namelijk vertellen wat ik hoorde.

Waarom? — Omdat ik het niet laten kan. Maar ook, en eigenlijk alleen daarom, omdat U toch niet zult begrijpen waarover het gesprek ging. Dat is mijn eenige hoop. Helpt U mij! Begrijpt U het in Godsnaam niet, want anders krijg ik er nog last mee!

Ik weet het, lezer, U zult mij helpen en niets begrijpen. En dus zal ik U gaan vertellen wat ik hoorde.

Mag ik no. 1547, juffrouw?

Oh, eh is mijnheer Gerzon thuis?

Wilt U hem even aan de telefoon roepen?

(Mijnheer Gerzon woont drie hoog en de telefoon is in het sousterrain).

Ja hallo, U spreekt met een vertegenwoordiger van de COSIS. Zoals U weet, zijn wij op het oogenblik...

Pardon?

Commissie voor Onderzoek naar Stroomingen en Ideeën onder Studenten, mijnheer Gerzon. Zoals ik reeds zei, zijn wij op het oogenblik bezig...

Zeker, de COSIS is een subcommissie van de N.S.R. Wij zijn dus op het oogenblik bezig met een onderzoek in Delft.

Neen, in Amsterdam is het onderzoek al afgelopen, helaas met een zeer mager resultaat.

Ja, onze verwachtingen in Delft zijn dan ook veel hooger gespannen. Daarom wilde ik juist met U beginnen. De eerste klap is een daalder waard, nietwaar?

Kom, kom, meneer Gerzon, niet zoo bescheiden. U kent Uzelf toch! En bovendien zult U wel begrijpen, dat de COSIS strikt eerlijke antwoorden op haar vragen verlangt. U bent zeker wel overtuigd, dat het heel goed van de COSIS gezien is met U te beginnen.

Juist.

Neen, meneer Gerzon, natuurlijk ligt het niet in mijn bedoeling veel van Uw kostbaren tijd te vragen. Ik wil U alleen maar, bij wijze van vooronderzoek, één vraag stellen.

Oh nee, dat kan ik best door de telefoon aan U vragen.

Waar denkt U op het oogenblik aan?

Ja, welk probleem, welk geval doet zich op het oogenblik in Uw leven voor, dat een alles overheerschende druk uitoefent op Uw gedachte?

Maar waarom dan niet? U kunt het me toch best nu zeggen.

Wanneer bent U dan van plan me dit wel mede te deelen?

Pas na 30 Juni? Maar dan heeft de COSIS al lang... Hallo, hallo. Wel verdomme, hij heeft de telefoon op de haak gelegd.

v. L.

Nachten.

die duizel door een dolle droom!
gedachten
zonder zin en losgeslagen uit de toom
Zijn mij de Nachten.

ik zie gestalten, schijn
en scheeve krachten.
het kwaad belichaamd, een kleurenlijn
O, Nachten . . . !

ik hoor gerochel van een wentelenden gek,
ik hoor het smachten
en het piepen van een stem of van een openwaaïend hek
O, Nachten . . . !

ik weet niet meer, wild ren ik weg
de kleurenprachten
van het vuur zijn achter mij; het brandgeknetter van een heg.
O, Nachten . . . !

uitzinnig hol ik en ik zie gezichten, dwaas
die krijsend lachten!
ik val, mijn hoofd bonst neer, een smak, geraas
O, Nachten . . . !

een druk is op mij, ik weet, ik voel een hand
een zachte
weeke last duwt mijn onmachtig lijf over den rand
zoodat ik tuimel, tuimel in het niets.
O, Nachten . . . !

daar . . . staat zij voor mij, weer opnieuw, het fonkelend beeld
dat ik telkens trachtte
beet te grijpen, steeds vergeefs, ik baad nu in het zweet.
O, Nachten . . . !

ver zie ik haar gestalte, ik hoor haar lieve stem
onmachtig en
verlaten ruk en trek 'k, maar sterker is de klem.
O, Nachten . . . !

mij zinkt de moed, zwaar zak ik neer
geen krachten
resten mijn geknakt verweer
O, gruwelijke Nachten . . . !

Intrede.

De genozeligste uren van dit jaar heb ik deze lente door-gemaakt op de matras, die u ongetwijfeld alomtorens onze grachten hebt zien dobberen. Reeds in de nog wat koude nadagen van Maart was ik gewonnen door de aanblik van dit simpele, evenwel schoone, donkerblauw gestreepte ge-bruiksvoorwerp, dat zich nu eens hier dan daar in de Delftsche wateren voortbewoog, daarmee aan wie weet welk doel beantwoordend.

Toen dus in April de zon waarlijk kracht verkreeg, werd het mijn lust om 's avonds, na beëindiging der dagtaak eenigen tijd te rusten, drijvend op de matras voor mijn huis of elders. Bijwijlen voerde een windje mij een eind mee langs een gracht of gooiden eenige hulpvaardige knapen een steen vlak achter me in het water om me onder een bruggetje door te stuwen. Evenzoo voer ik op een avond rond in de Binnenwatersloot, toen mijn blik viel op het opschrift op de matras:

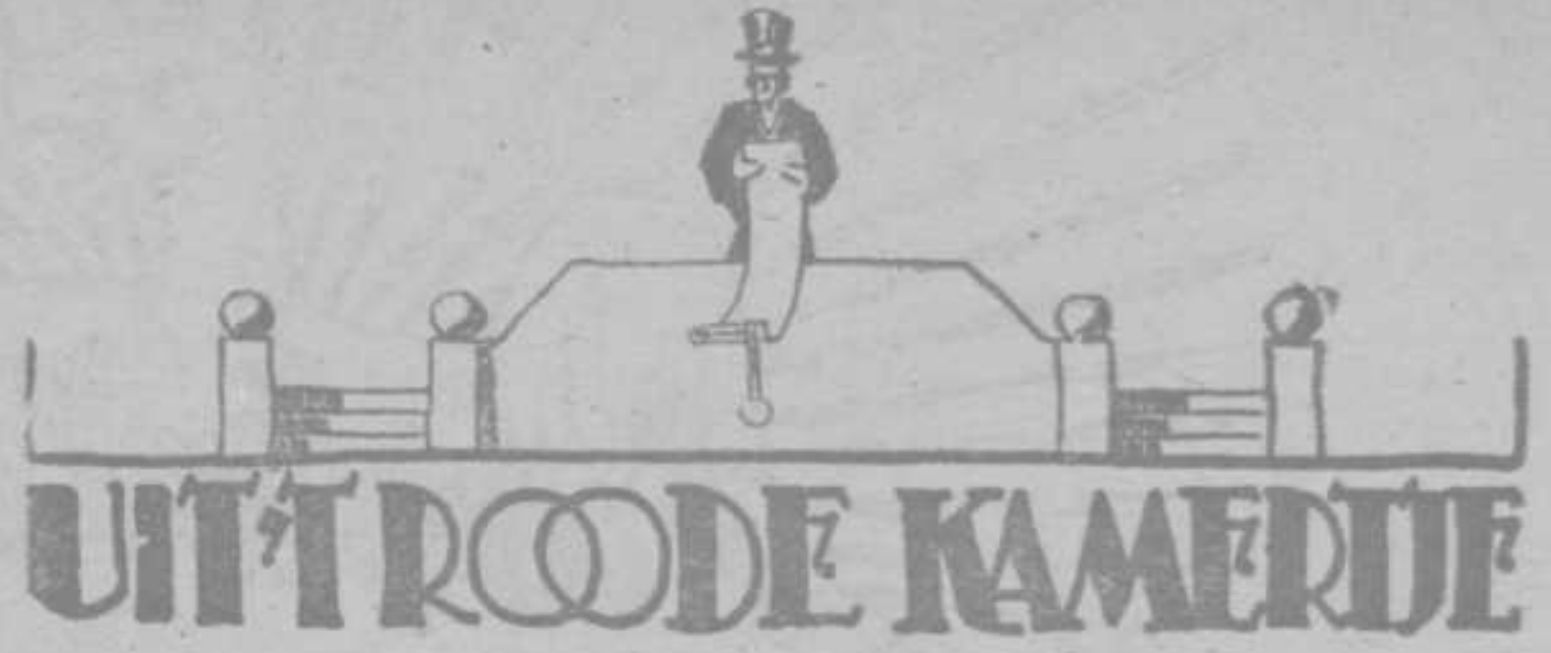
MAXIMUM AANTAL INZITTENDEN
TWEË

en daarna op de vele flaneerende paartjes, die gewillig toe-gaven aan de influisteringen der lentewind.

Plotseling sprong van de brugleuning een heer omlaag, juist in het midden van mijn lichaam. Achteraf berouwt me het snerpende „kwek”, dat me ontschoot, doch ik wist op dat moment niets beters te doen dan me te onderwerpen aan zijn dwingende wil en naar den overkant te roeien. Hij voerde me mee den kant op, een donker gangetje in, den deur door.

Bij het intreden in het schemerduister werd ik met Homerisch hoongelach begroet. Verbijsterd keek ik in de spiegel en ontwaarde dat twee letters van het natgeworden opschrift hadden afgegeven op mijn voorhoofd. Nog lang weet ik hier-aan mijn spotnaam van

L. I.

Eventueele supplementaire ledenlijsten van ondervereenigin-gen moeten, opdat de volgens deze lijsten verschuldigde con-tributies via de Corpsrekening geïnd kunnen worden, vóór 23 Mei a.s. aan den Senaat toegezonden zijn. Contributies volgens aanvullingen die na dezen datum binnenkomen, zullen door de Thesauriers der ondervereenigingen zelf moeten worden geïnd.

Namens den Senaat,

F. H. v. d. LINDE v. SPRANKHUIZEN. *)

Oud-Oostersche spreekwijze:

Gepast geld gereed houden.

De moordenares.

„Het is warm”, dacht A, terwijl hij vermoeid het terras op-strompelde.

„Het is warm”, vond B, terwijl hij in een van de rieten stoelen neerdaalde.

„Het is warm”, merkte C op, terwijl ze haar regenjas ophing. En zoo dacht eigenlijk iedereen er over, uitgezonderd me-vrouw F, onze gastvrouw, die den wandeltocht op touw gezet had en genoten had. Terwijl ze nog steeds op het terras het landschap en het naderend onweer stond te bewonderen, maakten A—E en het charmante echtpaar G zich klaar voor het diner. En nu kwam het moment, dat het geheele diner en de komende dagen en nog veel meer in de war gooide. Want terwijl mevrouw F de trap op kwam stormen met het bericht, dat een lijk naast haar in het grind was gevallen, kwam meneer G ongerust zijn kamer uitsnellen, omdat hij zijn vrouw niet kon vinden, en verscheen ook ik met een behoorlijk lange schaar, voorzien van ongeronnen bloed in de deuropening van mijn slaapkamer. En doordat iedereen nog meer schrok, toen B plotseling uit het toilet stapte, hoorde men eerst heelemaal niet, dat C een lange roffel op haar kamerdeur sloeg, die zonderling genoeg, op slot bleek te zijn.

Het volgend beeld sprak voor zich zelf.

Mevrouw G beneden op het grind met de steek van een schaar door haar hart... dood; meneer G, radeloos, als een ijsbeer voor het huis heen en weer wandelend; mevrouw F, nerveus, met woorden van troost, waar niemand op lette, tot-dat ze wees op het gelukkige toeval, dat we een detective in ons midden hadden. En waarlijk nu bleek dat D niemand minder was dan de beroemde detective D, die nog kort ge-leden het mysterie van het gouden horloge had opgelost. Inderdaad was hij gedurende het heele voorval uiterst kalm geweest, had hij een sigaret opgestoken en naar de ramen van het huis, de schoenen van de menschen en de houding van het slachtoffer gekeken. Nu keek hij alleen nog naar den grond en hij liep langzaam heen en weer.

Dit raadsel, met zoo tragischen achtergrond, vertrouw ik u natuurlijk gaarne toe, begon mevrouw F, hoewel het vanzelf spreekt, dat niemand van de aanwezigen hier iets mee te maken had.

„Daar ben ik nog lang niet van overtuigd”, was het onbe-holpen antwoord van D, al had de vermaarde man natuurlijk gelijk. „Ik hoop dat u zich van dit moment af stipt zult houden aan de algemeene regels, die ik u zal stellen”, ging hij verder. Alle oogen waren op hem gericht. Het was duidelijk, dat A op een schandaal hoopte, dat B er niets van begreep, dat mevrouw F zich beleedigd voelde en dat meneer G een schandaal vreesde.

„Meneer X, kunt u mij vertellen hoeveel tijd er verliep tus-schen het moment, dat u uw kamer betrad en het oogenblik, dat u de schaar ontdekte en op de gang verscheen?”

„Enkele minuten”, antwoordde ik.

„Meneer B, u bent reeds op uw kamer geweest, of niet?” ging dictator D verder.

„Inderdaad, hoe weet u dat?” was het enthousiaste antwoord van B, maar de detective wees slechts geïrriteerd in de rich-ting van B's schoenen.

(Slot volgt.)

*) Eindelijk dan toch goed! Red.

Mijnheer de Hoofdredacteur.

Door toevallige omstandigheden genoot ik het dubieuze voorrecht een blik te mogen werpen op een artikel *) — nog voor dat het ter perse ging — ondertekend door een lid, tot hetwelk ik U thans verzoek het woord te mogen richten.

Mijnheer W. J. Wolff.

Dat U het Officieel Orgaan van het Delftsch Studentën Corps „De Spiegel” als middel wilt gebruiken om achter de naam van Uw irreguliere Apollo-dame te komen, kan ik billijken, immers bij het noodzakelijk overhaaste afscheid ontbrak U den tijd daarvoor. Maar dat U het betreffende bericht vergezeld doet gaan van een alleronsmakelijkst en als grappig bedoeld verhaaltje, gaat m.i. alle perken van welgemanierdheid te buiten. Meneer Wolff, men kijkt niet in damestaschjes, laat staan dat men er een volledige index van in de Spiegel publiceert, doortrokken van een haast kinderlijke zelfvoldaanheid. Waarom gebruikt U anders al de namen van meisjes, die U „gekend” hebt? Het ware beter, het ware in ieder geval eerlijker geweest indien U Uw artikel besloten had met de eenigszins gewijzigde zin: „de eigenaresse wordt verzocht zich in verbinding te stellen met den belanghebbende” en dan met Uw naam te teekenen zonder het Bestuur van Apollo als dekmantel te gebruiken.

En ik zeg U na, Mijnheer Wolff, „Het is zwart, zwart en heel erg Salmkleurig!” **)

U, Mijnheer de Hoofdredacteur, zeg ik hartelijk dank voor Uw welwillendheid om deze regelen in Uw alom geapprecieerd aperiodiek op te nemen.

R. RADEMAKER.

*) Zie pagina 10.

**) Zie pagina 10 regel 4 v.b.

De zomer is een grashalm, zwaar van zaad en de herfst een ruiker van kleurig palet en de winter een ijsgod, maar de lente een meisje. Zoo leven de seizoenen in 's menschen gedachten; precies, zoo is 't ook. De lente is een meisje.

En ik houd van de lente. Zooals zij 's morgens vroeg met een korf vol vroolikheden aan de arm de grazige wei van het dagelijksch leven instapt . . . en al trapt zij dan af en toe in een versche koeienfluts, zij weet toch altijd die groene eilandjes te betreden, waarvan de keten haar brengt naar de zoom van het bosch, waar ik haar wachten zal.

Sinds kort ben ik hier gekomen; om uit te rusten van de vlijme vleugels, waar tijd en gebeurtenis mij achter mee laten; om het landschap, dat met zinnen de ziel moet verkwikken en bovendien zoo'n opgelegde kans biedt om straks, als 'k terug kom, de vriendjes te epateeren; maar ook om de Lente, die mij in haar zoete bereiding zou vergezellen. Toen de Februariwind en koude weken voór een briesje, dat nog zoo pril en onhandig was als een liefkoozing van de onschuld, hebben wij op dit plekje onze keus laten vallen: Mignonne, in de Provence, waar — zoo zei de Lente — nu nog niet te velen waren zonnestrallen en kraaien.

We logeeren in een klein wit herbergje, met de eigenaresse als waardin. Zij doet alles geheel alleen — bewonderenswaardig — en waar een Grand Hotel zijn geachte cliënteel service biedt, daar heeft zij haar gasten van harte lief. Iedere middag dient ze in de deinende koestering van een zachte boezem en vol trotsch de spaghetti au fromage vert op en 's avonds de meest wonderlijke uien gerechten; die hebben we in den oorlog leeren eten. Hoewel de Lente en ik één dag na elkaar haar gast zijn geworden — om schijn en blaam te vermijden — heeft zij ons toch dadelijk aan één tafeltje

doen zitten. „Voor het gemak”, knikte ze ons vriendelijk toe; maar wij vermoeden háár vermoedens al dachten wij niet.

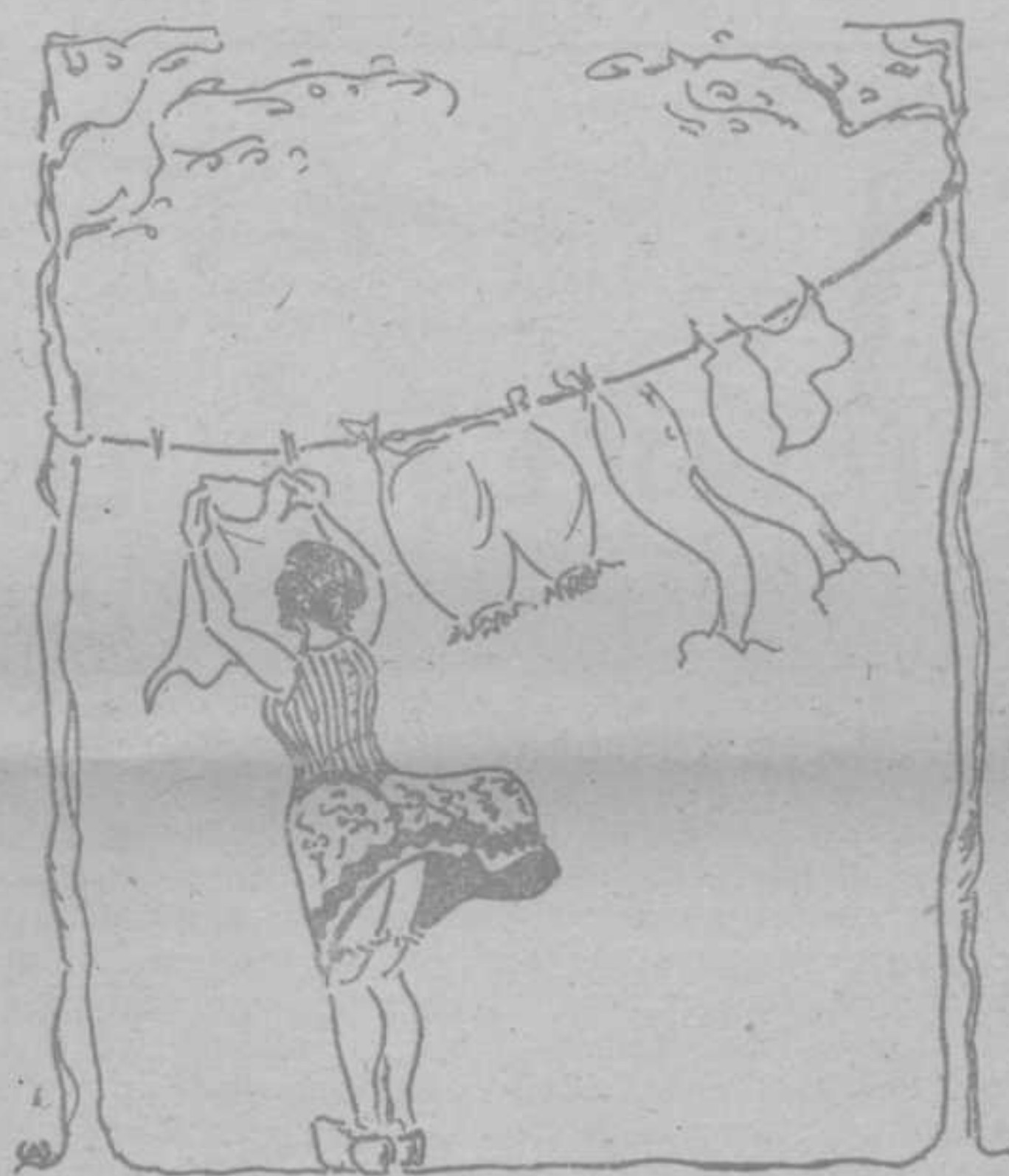
Tot nu toe heb ik 's morgens voor het ontbijt steeds gezwommen — iets waarvan 'k gaarne een gewoonte zou willen maken — en na 't ontbijt speuren we, de een met tasch sandwiches en handwerkgerie, de ander met schilderkist, naar een van de vele mooie plekjes.

Als ons zoeken — snel al — beloond is met de jubel van een genieting en wij ons in het landschap gezet hebben als bijtjes in de boekweit, zit aan den voet van m'n ezel de Lente te babbelen over het kleed waar ze de handen mee vol heeft en dat wijd om haar heen gespreid ligt. Zij is zeer karakteristiek — de Lente — zooals zij daar zit te babbelen en het werk van haar zoete hand vereent met de liefde harer oogen. En zij is toch ook wel erg vrouwelijk — de Lente — zooals zij daar zit te babbelen en de woorden van haar gedachten met snelle strikjes weeft tot nieuwe bloemetjes. Zij vertelt al babbelend van haar kleed.

En zij vertelt — in 't kort natuurlijk — dat zij telkenjare haar jurkje voor het volgend jaar zelve borduurt —; zoodat zij steeds op 21 Maart haar jurkje voor 't eerst aankan — dat dan echter tegen den tijd dat het Lentenummer van de Spiegel verschijnt, alweer vreeselijk uit de mode is.

Ja, zij klaagt wel de Lente — zoo soms.

M. H. LUBBERS.

Lenteklacht.

Wie dichtte het eerst over Lente.
En wie begon
De sprookjes van lammetjes, bloemen en meisjes in
Mignonne?

Niet denkend aan arme studenten
Verbleekt en vermagerd door gebrek
Aan zon.

Wie was er het eerste zoo gek
Om te spreken met ziekelijk behagen
Van zwoele voorjaarsdagen?
In werkelijkheid:
Nachtvorst en regenvlagen,
Proserpina ten spijt.
(of wie heeft met zijn bolle hoofd
dit goede kind opnieuw geroofd?).

Ik hoef niet langer uit te weiden.
Leg al dit Lentegezag
Terzijde.
Lees slechts het officieele wel:
Apollo, Laga, Caroussel.
Bewaar de rest tot warmer tijden.
Al duurt het lang.

v. d. VI.

DELFTSCHE SCHOUW

Vroeger in vervlogen tijden,
Toen het Corps nog echt bestond,
Ja, toen kon het Corps het lijden
D'ontwijding van gewijden grond.

Toen werden de more's nog gekend
En vreemd klonk 't swingen van een band.
Vreemd ook het dansen met je meid
In je eigen Societeit.

Maar nu is deze stap te groot,
De laatste stap, het Corps gaat dood!
En Eck, inplaats ze voor dit bal te boeien
Kun je ze beter leeren roeien!

LITERAIRE KRONIEK

Ferguut.

„Ik heb", sprak de schilder, „onlangs gelezen over schoone tijden". Hij boog zich over de potten met kleuren en pakte behoedzaam met de linkerhand de mouw ophoudend, een grove en een fijne penseel uit een groene gemberpot.

Het model keek met droomerige oogen door het atelier, volgde met haar groote glanzende oogen de barsten in de bepleisterde wanden tot de plintlooze onderkant, dwaalde met haar blik over de geverfde vloer tot naar het raam. Ze antwoordde niet, maar verheugde zich in de lente, voor zoover zichtbaar door het bovenlicht — de blauwe hemel en de lichtgroene blaadjes — en voor zoover merkbaar door de geurenvolle lucht, die tusschen de rood en groen geschilderde luikjes naar binnen gleeed, even aarzde bij den schilder en haar dan met een aanloop omarmde.

„Heel vroeger, zoo las ik", vervolgde de schilder zijn zwarte barbet schuddend, zoodat de pauweveer knikte, „leefde men anders — dat spreekt — maar ook beter. Moed, trouw, vroomheid, ridderlijkheid en hoofdschheid heb ik kunnen aflezen uit die verhalen. Ach, ware ik een minstreel of een jongleur om met gloed de verhalen te zingen, begeleid door een vielle. Van Roeland, Turpijn en Olivier; van de Lorreinen, Eggheric en Reinout van Montelbaen!"

Hij zweeg. „Van Ritsaert en Adelaert", ritselden de plooiën en vallen in het brocate gewaad van het meisje.

Zij was zeer schoon, gekleed in een donker gewaad met wit kanten kraag en manchetten. Juweelen schitterden in de broche op haar borst en in de rij knopen daaronder, terwijl haar oogen glansden als de dubbele bloedkoralen ketting om haar hals.

„Ge komt niet veel buiten, Joost?", weerklonk het plotseling van klokgelui, vogelgefluit en accoorden van het clavecin. Zij had gesproken.

De schilder drukte de hand tegen zijn witte halskraag. „Geloof me, ik ken de wereld, uit de boeken. Een kroniek uit de zesde eeuw reeds vermeld van den Keltischen vorst Arthur", hijgend bleef hij even staan, „ik zweer je dat was een betere tijd dan nu. Ik wenschte mij een troubadour om te verhalen van Lancelot en Walewein. Van Guinevere..."

„Guinevere, Guinevere", herhaalde de koperen kannen; „Vere, vere", knikte de pauweveer en het Delftsch blauw in het kabinet ratelde.

„Ge leest te veel", sprak Zij en een zonnestraal ving ze in haar beparelde waaier, „ge leeft te weinig". Dit laatste op fluisterende toon. Men kon op dat moment geen geluid ver-

nemen in het atelier. Alleen van buiten klonk vaag het spelwerk van de toren.

Als een wonder uit die dertiende eeuw bleef bewaard „Ferguut".

„Hij ging, de boerenzoon, naar Arthur's hof om ridder te worden", mompelde de schilder.

„Ferguut", sprak het model.

„Maar moest vele avonturen ondervinden en door de liefde gezuiverd worden, alvorens een volmaakt ridder te worden", vervolgde hij, maar schrok op, toen de lentewind hem door elkaar schudde. Hij naderde haar, nam haar in de armen en kuste haar.

„Floris en Blancefloer", prevelde de natuur, die goddank had weten te winnen.

H. S.

De onderlinge tenniswedstrijden van de D.S.L.T.C.

Het is een zonderling verschijnsel, dat de mensch zich door de eeuwen heen aangetrokken gevoelt tot den bal en het balspel. Zoo was het dan ook niet verwonderlijk, dat een aantal jongelieden gedurende enkele dagen elkaar in behendigheid met de volant trachten te overtroeven.

Al kan de stijl van hun spel soms zeer te waardeeren geweest zijn, het geheel bood toch een weinig stijlvolle aanblik.

Daarom is het verheugend, dat het Bestuur van de D.S.L.T.C. den Senaat van het D.S.C. en het Bestuur van de D.S. Societeit „Phoenix" in de gelegenheid heeft gesteld een voorbeeld te geven van uitermate stijlvol spel.

Nadat Senaat, Bestuur en Umpire de te volgen spelregels hadden bepaald en over de hoogte van het net waren overeengekomen, werd het al vrij snel mogelijk de uitslag van deze wedstrijd te voorspellen. Maar veel meer vermeldenswaard dan deze uitslag is wel de gracieuze kleeding van de spelende Senatoren en Commissarissen; de sierlijke underhand serve van den Secretaris des Senaats; de voortdurend opgetogen uitroepen van den President van het Bestuur; als „Canon-ball, Bill-ball, goeie ball", e.d.; de ongedwongen eenvoud, waarmee de Thesaurier van den Senaat te kennen gaf dat de frischgroene grasbaan hem zoo deed denken aan zijn onbezonnen jeugd tusschen de koeien; de zuinige slag van den Thesaurier van het Bestuur; en last but not least de talentvolle leiding van het spel door den Umpire, die nimmer faalde het verschil tusschen have-a-let en well-let op te merken.

Ontegenzeggelijk een geslaagden wedstrijd!

v. L.

„Cinquante, Monsieur”, mompelt het stokoude baasje in een der talloze boekenstalletjes rond de Pont des Arts, nadat hij mij even getaxeerd heeft, en hij voegt er nog veelbetekenend aan toe: „C'est d'occasion”. En terwijl het water van de Seine rustig onder mijn moede voeten voortglijdt blader ik Voltaire's „Chefs d'Oeuvre” nogmaals door, hangend over de granieten brugleuning en de oogen beschuttend tegen de felle lentezon.

„Bien”, antwoord ik in perfect Gallisch en overhandig den grijsaard een bankbiljetje, dat hij gretig opgrist.

Verrijkt met één van Mariannes sappigste literaire vruchten en met de zekerheid voor minstens de helft van de prijs te zijn opgelicht, slenter ik voort langs de oever van die rivier, waaraan volgens de overlevering de Fransche letterkundigen hun „esprit” ontleenen, totdat ik tegen een groep schuins omhoog gapende bebaedekkerde toeristen aanbots en dus zeker weet vlak voor de Notre-Dame te staan. Nu sla ik rechts af en wandel de Sorbonne-wijk binnen, die naast het Panthéon en de Boulevard St. Germain verder geen enkele bezienswaardigheid biedt voor den vreemdeling, maar desondanks reeds dagenlang het doel van mijn speurtochten is. Immers, hier klopt Parijs' universitair hart, hier in deze troosteloze vieze straatjes, in en om en boven de pittoreske kroegjes die in allerlei standen tegen elkaar leunen en tezamen toch nog in staat zijn een „Rue” te vormen, al kan ik in het steegduister nauwelijks lezen welke het dan wel is. Hier, boven het bordje „Hôtel”, waarvoor in Nederland beslist het bekende „Onbewoonbaar verklaard” zou hangen, huizen tientallen studenten, waarvan ik er één heb leeren kennen tijdens een bezoek aan het gebouw voor „Sciences et Lettres”, dat is de eigenlijke Sorbonne.

François is een magere jongen met een donkere gelaatskleur en wilde haren; zijn ouders wonen in een klein dorp aan den voet der Pyreneeën en het is hem aan te zien, dat zijn stamboom aan gene zijde van dit gebergte wortelt. Nochtans is hij Franschman „pur sang”, zoowel in karakter als gebarenspeel. Het begon met uitnoodiging, die zoo allercharmantst werd ingekleed, dat een weigering onmogelijk was. En nu verontschuldigt hij zich op dezelfde vlotte wijze over den toestand van zijn woonruimte; als hij tenslotte zijn verbazing meester is geworden, dat ik zijn Galloises niet prefereer boven mijn Lucky Strikes, ontdekt hij mijn literaire aanwinst en daarmee is zijn enthousiasme niet te stuiten. Hij toont mij zijn boekenverzameling, voor het meerendeel stukgelezen bandjes, maar in ieder geval gekozen met de deskundigheid van een literator. Als ik François beken dat ik van Prudhomme alleen maar Hérédia gelezen heb en van Gustave Flaubert heelemaal niets, drukt hij mij onmiddellijk een boekje in de handen en put zich uit in spijtbetuigingen, dat ik niet meer van de Fransche klassieken gelezen heb. En als ik zijn begrijpelijke kortzichtigheid beantwoord met de vraag welke Engelsche of Nederlandsche boeken hij kent, lacht hij breeduit en pareert: „Moi, je n'ai pas encore lu tous les nôtres”.

Toch toont hij mij Henry Asselins „La Hollande dans le monde” en ik weet dat ik aan dit voortreffelijk boekwerk slechts weinig kan toevoegen en ik vertel hem over onze studentenmaatschappij, die uniek schijnt te zijn. Op zijn beurt verhaalt hij over zijn studie, zijn vrienden en zijn leermeesters, zijn ouderlijk huis en de slechts Parijsche levenstoestanden. Wij praten twee uur en in die korte spanne tijds gaan mij de oogen open en ik krijg ontzag voor deze menschen, die zuiver studeeren voor de studie zelf en dat onder de aller-moeilijkste omstandigheden, zoowel materieel als financieel, zonder het uiterlijk vertoon en het gezelligheidsleven zoals wij dat kennen.

Tenslotte moet ik vertrekken en als ik via een onbeschrijfelijk vieze gang en een levensgevaarlijk trappenhuis de buitenlucht weer hervonden heb, stap ik weldra over een „avenue”, waar taxi-chauffeurs en krantenkiosken het stadsbeeld domineeren en fleurige Françaises bewijzen, dat de Parijsche mode nog steeds haar toonaangevende rol niet heeft uitgespeeld.

Tenslotte beland ik in de Jardin du Luxembourg en daar, in de schaduw van een groep eeuwenoude kastanjes en met het zicht op den achterkant van het Paleis, waar de vlaggen van de „Big Four” in den lentewind wuiven, lees ik in het versleten bandje dat François me ten geschenke heeft gegeven

„Nous ne pouvons pas croire qu'il n'y a pas de misère parce que nous ne la regardons pas; elle est quand même et nous regarde...” R.

Interacademiale Hippische Wedstrijden.

Het Bestuur van de Studenten Caroussel Vereeniging te Delft maakt hiermede bekend, dat op Vrijdag 24 Mei a.s. de Interacademiale Hippische Wedstrijden gehouden worden. Voor het eerst valt Wageningen de eer te beurt om deze te mogen organiseren. De wedstrijden die, zooals gewoonlijk, bestaan uit een dressuurproef en een cross-country, worden verreden te „Nol in 't Bosch” bij Renkum.

Alhoewel Delft in vergelijking met de andere Universiteits- en Hoogeschoolsteden, verreweg in de ongunstigste positie verkeert, wat de gelegenheid tot het beoefenen der paardensport betreft, zal de Studenten Caroussel Vereeniging toch met een behoorlijk aantal ruiters aan deze Interacademiale deelnemen. De andere deelnemende vereenigingen zijn: de Utrechtsche Studenten Rijclub „Bellerophon”, de Leidsche Studenten Caroussel Vereeniging, de Amsterdamsche Stud. Rijclub „H.O.R.S.”, de Wageningsche Stud. Ruitervereen. „Rough Riders” en indien mogelijk de Groningsche Stud. Rijvereen. „De Rijclub”.

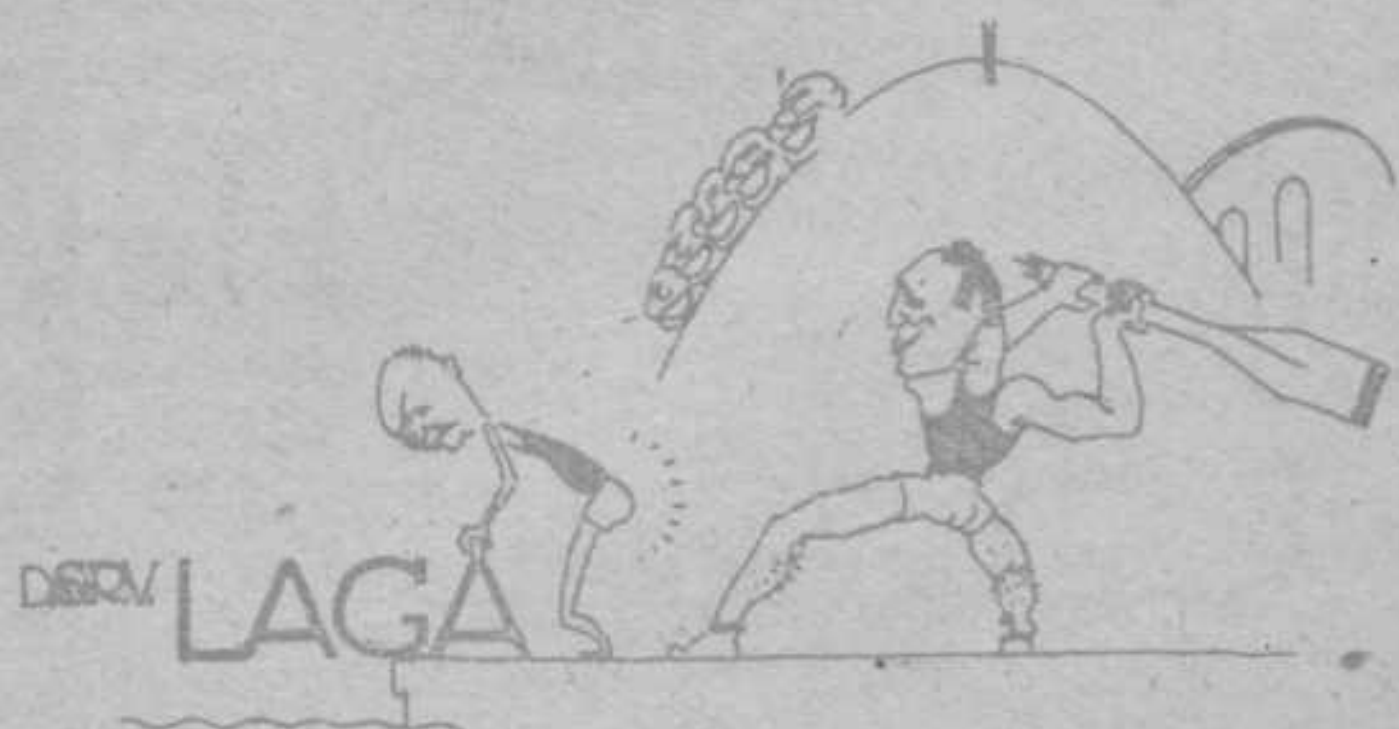
In tegenstelling met andere jaren zal deze Interacademiale (de laatste vond plaats in 1940) een bijzonder karakter dragen, daar men thans nog niet de beschikking over goed afgerichte en goed getrainde wedstrijdpaarden heeft. In verband hiermee zullen de eischen dan ook niet zwaar zijn, alhoewel deze voor de meesten nog moeilijk genoeg zijn.

De jury zal gevormd worden door twee militaire en één burger deskundige, n.l.: de Overste C. F. Pahud de Mortanges, de Ritmeester Hasselman en de heer D. C. T. Modderman.

Aangezien er voor deze wedstrijden een groote belangstelling bestaat en de verbinding per trein nog niet zoo eenvoudig is, heeft de S.C.V. een groote vrachtwagen besteld om de supporters uit Delft naar Wageningen heen en terug te rijden. De vervoerskosten met deze wagen zullen per persoon lager zijn dan een retourbiljet met den trein.

Nadere bijzonderheden omtrent dit vervoer worden op het bord in de vestibule van de Societeit Phoenix bekend gemaakt. Geeft blijk van Uw enthousiasme, door ook bij deze gelegenheid in groote getale op te komen!

Namens het Bestuur van de S.C.V. te Delft,
E. S. STOOP, Vice-Secretaris.

LAGA.

Lustrum bal.

Ter gelegenheid van het lustrumbal van Laga op de Societeit Phoenix, zullen de zalen der Societeit versierd dienen te worden.

Aller medewerking is noodzakelijk. Zij die een meer dan lijdelijke medewerking willen verleenen, worden verzocht dit op te geven aan den heer M. H. Lubbers.

Uw materiaal en uw ideeën kunnen wij gebruiken.

Het le jaar doet q.q. het meest zijn best.

M. GROENINX.

De negen souvenirs.

1°. „Amélie”, prevelde ik stamelend, terwijl ik haar hand in de mijne nam. Door mijn onhandig gebaar viel haar taschje op den grond.

Het was zwart, van zwarte zijde met een zalmkleurige zijden voering.

Vreemd zooals je dan ineens naar iets kan blijven turen, duidelijk zag ik het roosje, dat er was opgeborduurd.

Het was een doodstille lentedacht.

2°. Ze zat voor de spiegel en kamde haar haar. Prachtig blond haar, dat zoo fijn glinsterde tegen het lamplicht. Dansend op en neer, terwijl het gele kammetje er door heen knetterde; ik moest aan voltages denken.

3°. Een witte zakdoek met een rood blommetje drukte Ifi tegen haar oogen, ze boudeerde over haar fout. „Geloof me”, zei ik, „werkelijk, je hebt den wedstrijd verloren”.

4°. „Welke wedstrijd?” vroeg een doordringende stem bij de deur. Deze stond half open en in de opening zag ik tot mijn ontzetting Vera, met een groen zijden shawltje om. Er volgde een scène, waar je alleen over leest.

5°. Even vluchtig stipte ze haar lippen aan met een knal-rood gelakte lippenstift. Het was om in te bijten.

„Lili”, zei ik, „al zoo langen tijd ga ik met je en het is nooit verder gekomen, dan je hand te mogen aanraken.” Ze keek me aan van onder haar lange zwarte ooghaaren. En ze had van die geestige oogen. Werpen wij een sluier over de rest van dit souvenir...

6°. ... een stiftje om wenkbrauwen en ooghaaren te zwartten

7°. ... een poeierdoos

8°. ... een tubetje facecream

9°. ... „Wil je nog wat koopen?” vroeg ik. Ze lachte, god, ze was allercharmantst.

Ze kocht een kaartje met acht haarspeldjes.

Het Bestuur van het D.S.M.G. Apollo maakt bekend, dat er een taschje met inhoud is blijven liggen na het Apollobal. Belanghebbenden worden verzocht zich in verbinding te stellen met den Secretaris.

Namens het Bestuur,
W. J. WOLFF, Secretaris.

S.C.V. te Delft.

Het Bestuur van de Studenten Caroussel Vereeniging te Delft wil er nogmaals de aandacht op vestigen dat er elke Donderdagavond om zes uur in de biljartzaal van de Sociëteit Phoenix een speciale Carousseltafel gehouden wordt, waar zoowel de actieve als de niet-actieve leden van de Vereeniging de avondmaaltijd kunnen gebruiken.

Namens het Bestuur van de S.C.V. te Delft,
E. S. STOOP, vice-secretaris.

Delftsche Studenten Film-Kring.

In samenwerking met de Technische Hoogeschool organiseert de Delftsche Studenten Film-Kring op 12, 13, 14 en 15 Juni a.s. een serie voordrachten, te houden door drie Fransche professoren van het Institut des Hautes Etudes Cinématographiques, welke toegelicht zullen worden door een aantal exclusieve Fransche films.

De onderwerpen zijn de volgende:

1. „Caractéristiques et tendances du film français contemporain”, door M. J. R. Debrix.
2. „Initiation à la forme cinématographique française”, door M. P. Gerin.
3. „Fiction et réalité du Cinéma”, door M. R. Leenhardt.
4. „Rôle culturel du cinéma”, door M. P. Gerin.

De voordrachten zullen gehouden worden des morgens van 10.30 uur tot ongeveer 12.00 uur, terwijl de kosten zeer laag gehouden zullen worden, waarschijnlijk niet meer dan 50 cent per persoon per geheele serie.

Zij die wenschen deel te nemen aan deze zeer interessante serie voordrachten, dienen zich vóór 25 Mei a.s. op te geven. Na dezen datum kunnen geen aanvragen meer in behandeling genomen worden.

Deze lezingen zijn ook toegankelijk voor studenten niet-leden van de Delftsche Studenten Film-Kring.

Namens het Bestuur van de
Delftsche Studenten Film-Kring,
S. I. VAN NOOTEN, Secretaris.

DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ - DELFT.

Zoo juist verschenen:

Het Uur „U”

Drie maanden geschiedenis in en rond Delft - Uitgave ten bate van de Stichting „1940-45”

Deze foto-reportage van den filmdienst der binnenlandsche strijdkrachten geeft in 288 foto's aangevuld met eenigen tekst, de gebeurtenissen weer, welke zich eenigen tijd voor, op en na het Uur „U” - het uur der bevrijding - in vele steden en dorpen in Nederland hebben afgespeeld.

De prijs bedraagt f 4.75 ingehaald en f 5.75 gebonden.

VERKRIJGBAAR BIJ DEN BOEKHANDEL

Met spoed gezocht

Opvolger

in ruim 40 jaar bestaande TECHNISCHE HANDELS-
EN IMPORT ONDERNEMING.

(voornamelijk gegoten staal, pompen en stoomketels)

Ben. kapitaal afhankelijk van de voorwaarden of van overname

f 15000.- - f 25000.-

Brieven onder no 0742, administratie van dit blad.

REPETITOREN

Dr Ir C. J. D. M. Verhagen n.i. Botaniestraat 30, Delft.
bespreekt moeilijkheden:

Electriciteit A op 17 en 27 Mei om 19 uur.
Warmteleer A en B op 15 en 20 Mei „ 19 uur.

Ir Q. L. Donker, van Leeuwenhoeksingel 40, Delft.
Wiskunde, Natuurkunde, Mechanica, Electrotechn. B.C.